

Відображення граф 31–33 Звіту КІК при пільзі 2 млн євро

Призначення граф 31–33 та поріг звільнення (2 млн євро)

Графи 31–33 Звіту про контрольовану іноземну компанію (КІК) містять перелік операцій КІК з певними категоріями нерезидентів (зокрема, з нерезидентами в “низькоподаткових” юрисдикціях, пов’язаними особами-нерезидентами та нерезидентами з визначеними організаційно-правовими формами). Ці дані зазначаються з деталізацією по кожній операції (контрагент, країна, код платника тощо) і слугують податковій для контролю трансфертного ціноутворення (ТЦУ) та діяльності КІК.

Відповідно до підпункту 39^{2.4} Податкового кодексу України (ПКУ), якщо сукупний **дохід КІК не перевищує 2 млн євро** за звітний період, контролююча особа має право не включати прибуток цієї КІК до оподатковуваного доходу (так звана “пільга 2 млн євро”). Простіше кажучи, **прибуток КІК звільняється від оподаткування** в Україні, якщо виконано критерій доходу ≤ 2 млн євро. Однак навіть у таких випадках контролер все одно зобов’язаний подати **Звіт про КІК** і заповнити відповідні розділи для розкриття інформації. Дані граф 31–33, хоча й не впливають прямо на поточне оподаткування “звільненого” КІК, потрібні податковій для майбутнього аналізу. *До прикладу, ДПС отримує додаткову інформацію про “дружні” КІК, про перетікання доходів на офшорні компанії (що зменшує податкові зобов’язання КБВ – фізичної особи резидента), використання інших схем перенесення чи зменшення податкового навантаження навіть з країни резидентства КІК*

Іншими словами, якщо прибуток КІК зараз не оподатковується,

податковий орган все одно збирає інформацію про її операції для контролю в наступних періодах.

Обов'язковість заповнення граф 31–33 при звільненні КІК

Спочатку норми ПКУ щодо заповнення граф 31–33 за умов звільнення КІК від оподаткування трактувалися неоднозначно. У **2023 – на початку 2024 року** податкові органи в роз'ясненнях фактично **дозволяли не заповнювати** графи 31–33, якщо застосовується пільга 2 млн євро (така позиція була оприлюднена в базі ЗІР, питання ID 40810, та підтверджена низкою індивідуальних податкових консультацій).

Проте у квітні 2024 року Державна податкова служба змінила підхід. У листі №3/2024 від 17.04.2024 р. (п. 2.6) податкова **чітко зазначила, що ПКУ не містить жодних виключень**, які дозволяли б контролеру не відображати у Звіті інформацію в графах 31–33. Цю позицію підтверджено також низкою ІПК у травні 2024 р. – податківці наголосили, що навіть якщо КІК звільнений від оподаткування, **рядки 31–33 Звіту про КІК підлягають заповненню**. Наведемо цитату з роз'яснення: *«статтею 39² ПКУ не встановлено окремих правил або виключень для контролюючої особи щодо невідображення у Звіті інформації... отже, така інформація підлягає відображенню у відповідних графах Звіту»*. Таким чином, станом на 2024–2025 рр. офіційна позиція ДПС однозначна: **контролююча особа повинна заповнювати графи 31–33 Звіту про КІК навіть за наявності “пільгового” статусу КІК**.

Відповідальність за неналежне відображення інформації

Невиконання вимоги щодо розкриття всіх необхідних відомостей у Звіті про КІК (наприклад, якщо контролер **неповно відобразив операції у графах 31–33**) загрожує суттєвими штрафами. Згідно з

п.120.7 ПКУ, передбачено штраф **3% від суми доходу КІК або 25% від скоригованого прибутку КІК (за рік) – залежно від того, що більше**, за кожен випадок не відображення або неправдивого відображення інформації, але не більше 1000 прожиткових мінімумів за кожен такий випадок. У 2025 році максимальний розмір цього штрафу оцінювався приблизно в **3,03 млн грн за кожне порушення**. Отже, **ціна питання дуже висока**, навіть якщо йдеться лише про формальне порушення в заповненні звіту.

Варто зазначити, що наразі, в умовах дії воєнного стану, безпосереднє застосування штрафів **призупинено**. Відповідно до п. 72 підрозд. 10 розд. XX ПКУ (зі змінами, внесеними Законом №4113-IX від 04.12.2024), **не застосовуються штрафні санкції** за КІК-порушення, вчинені в період з 01.01.2022 р. до кінця місяця скасування воєнного стану, **за умови**, що контролююча особа виконає свої обов'язки протягом 6 місяців після завершення воєнного стану. Також на цей період контролер (та посадові особи) звільнений від адміністративної і кримінальної відповідальності за порушення правил КІК. Але після закінчення війни мораторій сплине, і податкова матиме право накладати вищезазначені штрафи. Таким чином, тим, хто скористався пільгою і не заповнив графи 31–33, доведеться **дооформити звіти** протягом пільгового періоду, щоб уникнути багатомільйонних санкцій у майбутньому.

Судова практика та перспективи оскарження

На сьогодні **прямої судової практики** щодо штрафів за невідображення операцій у графах 31–33 Звіту КІК **ще немає**. Правила КІК запрацювали лише з 2022 року і наразі діє мораторій на штрафи, тож **перші судові спори очікуються після завершення воєнного стану** (коли ДПС почне штрафувати контролерів, які не виправили звіти). Втім, фахівці вже зараз прогнозують, як можна буде захищатися у таких спорах. Одним із ключових аргументів може стати **презумпція правомірності дій**

платника податків у разі неоднозначності норм (пп. 4.1.4 ПКУ): сам закон містить принцип, що всі неясності трактуються на користь платника. У нашому випадку є очевидна **неоднозначність трактування вимоги заповнення граф 31–33** – про це свідчить хоча б те, що **позиція податкової змінилася** (спершу дозволяли не заповнювати, згодом заборонили). Таким чином, контролер, який не наводив операції у графах 31–33, посилаючись на офіційні роз'яснення ДПС того часу, може в суді доводити відсутність своєї вини та правомірність своїх дій. Додатково зазначають, що відсутні будь-які збитки для бюджету (оскільки прибуток КІК і так не оподатковувався), а накладення величезного штрафу за суто технічне порушення виглядало б **непропорційним** (принцип співмірності покарання). Отже, у майбутніх спорах суд може взяти до уваги ці обставини та стати на бік платника, якщо той діяв відповідно до тодішніх роз'яснень і не завдав шкоди державі.

Короткі відповіді на ключові питання

- **Чи потрібно відображати операції в графах 31–33, якщо дохід КІК не перевищує 2 млн євро? – Так.** Навіть «звільнений» від оподаткування КІК зобов'язаний заповнити ці графи Звіту. Податкові органи наголошують, що **ПКУ не передбачає виключень**, отже інформація про такі операції **підлягає відображенню**.
- **Чи були роз'яснення щодо незаповнення граф 31–33 раніше? – Так, але позиція змінилась.** Раніше податкова в індивідуальних консультаціях дозволяла не наводити ці дані при виконанні умови пільги. Однак з квітня 2024 р. ДПС чітко заявила про **обов'язковість заповнення граф 31–33** навіть для КІК з доходом ≤ 2 млн євро.
- **Чи є законодавчі підстави не заповнювати ці графи? – Ні.** Вимога розкривати інформацію у графах 31–33 встановлена нормами ПКУ, без будь-яких винятків для випадків

пільгового оподаткування. Іншими словами, це **прямий обов'язок**, визначений законом, а не просто рекомендація.

Клієнти Компанії Вікторія завжди можуть розраховувати на ефективне представництво та захист своїх інтересів

У разі, якщо у Вас виникли питання щодо діяльності, податкового супроводу фізичної особи-власника КІК, звертайтеся

за формою швидкого зв'язку :

Ваше ім'я (обов'язково)

Ваш email (обов'язково)

Ваш номер телефону (обов'язково)

Ваше повідомлення

Відправити

Компанія Вікторія

Помилковий Реквізит “Назва” / “Найменування” в податковій накладній

У податковій накладній замість контрагента ТОВ Паляниця зазначено Паляниця ТОВ. Чи є це помилкою? Чи втрачається право на податковий кредит?

Коротка відповідь (спойлер): [Порушення порядку викладення найменування, а саме розміщення організаційно-правової форми](#)

після назви юридичної особи не є істотною помилкою, яка позбавляє права на податковий кредит в загальному випадку.

Однак, для уникнення зайвої уваги податкових органів ситуацію слід все ж фіналізувати наступним чином:

- *врегулювати питання з контрагентом через РК щодо раніше отриманих ПН;*
- *досягнути згоди з контрагентом щодо коректного зазначення найменування у майбутніх ПН;*
- *отримати індивідуальну податкову консультацію щодо конкретного випадку у минулому або;*
- *скористатись ІПК контрагента, якщо таке питання вже розглядалось у ІПК, отриманій контрагентом.*

ОБҐРУНТУВАННЯ ВІДПОВІДІ

**Назва та Найменування Юридичної Особи
у Господарському / Цивільному Обороті**

Відповідно до ст. 90 Цивільного кодексу України (ЦК) юридична особа повинна мати найменування, яке містить інформацію про її організаційно-правову форму та назву. Тобто повне найменування включає дві обов'язкові частини: *організаційно-правову форму (ОПФ)* та *власне назву підприємства*.

Юридична особа може мати й скорочене найменування (це не обов'язково). Найменування юридичної особи вказується в її установчих документах і вноситься до єдиного державного реєстру.

Отже, Кодекс не визначає послідовності у викладі найменування, а лише вказує на складові.

Крім того, найменування юридичної особи – це ширше поняття і включає в себе назву.

Іншими словами, назва не є тотожним найменуванню поняттям.

Законом України “Про державну реєстрацію юридичних осіб...” № 755-IV (ст. 8) встановлено, що вимоги до написання найменування визначає спеціально уповноважений орган з питань реєстрації. Наразі таким органом є Міністерство юстиції України, яке затвердило детальні правила написання найменування.

Чинним є наказ Мін'юсту № 368/5 від 05.03.2012 (зі змінами), яким затверджено *Вимоги щодо написання найменування юридичної особи*. Ці вимоги є обов'язковими при державній реєстрації. Згідно з п. 3.1 Вимог, ****назва юридичної особи береться в лапки та наводиться безпосередньо після організаційно-правової форми суб'єкта господарювання**. Іншими словами, найменування повинно будуватися за схемою: *організаційно-правова форма + «назва»*. Приклад: правильним записом найменування є «ТОВ “Паляниця”», де “ТОВ” – організаційно-правова форма (приватне акціонерне товариство), а «Паляниця» – власна назва / назва.

Таким чином, офіційне **оформлення найменування** зі скороченням ОПФ після назви в установчих документах не відповідає вимогам наказу Мін'юсту.

Вимоги до Назви в Податковій Накладній

Форма податкової накладної, затвердженої Наказом Міністерства фінансів України 31.12.2015 № 1307 передбачає реквізит **«Найменування...»** продавця.

Разом з тим, ст. 201 Податкового кодексу України передбачає, зокрема, вимогу зазначення **повної або скороченої назви** згідно статутних документах юридичної особи – продавця товарів/послуг. Іншими словами, назва підприємства в накладній має точно відповідати тій, що зафіксована в Єдиному державному реєстрі (ЄДР) та статуті. І йдеться саме про назву, а не найменування.

Далі, якщо виходити з ст. 5 Податкового кодексу України, то термін назва та найменування використовуються у значенні, встановленому іншими законами. Тобто – повертаємось до ст. 90 ЦКУ.

Це означало би, що Податковий кодекс вимагає саме зазначення у податковій накладній назви контрагента, – **найменування без організаційно правової форми**.

І вже далі Наказ №1307 розширює вимогу відносно реквізиту «Назва», наданого ст. 201 ПКУ і встановлює вимогу зазначення в

податковій накладній саме «Найменування».

Отже, існує суперечність між вимогами ПКУ та Наказу № 1307. А відповідно п. 56.21 ст. 56 ПКУ платнику можна обирати поведінку, трактуючи норми податкового законодавства на свою користь.

В загальному ж розумінні та у практиці поточного застосування Наказу № 1307, організаційно-правова форма (наприклад, **ТОВ, ТОВ**) зазвичай є частиною найменування і має стояти там само, де й у статуті та ЄДР (вище ми дійшли висновку, що найменування юридичної особи у статуті має відповідати відомостям в ЄДР).

Приклад: Якщо в ЄДР компанія зареєстрована як **«ТОВ «Паляниця»»**, то саме таку назву для уникнення питань з боку податкових органів слід наводити в податковій накладній. Вказання її як **«Паляниця ТОВ»** вважається відхиленням від статутного формулювання.

Роз'яснення ДПС та Індивідуальні Податкові Консультації

На жаль, ДПС на цей час прямо не висловлювалась відносно того, чи є порушення порядку викладу найменування у податковій накладній підставою для позбавлення податкового кредиту. Однак, є подібні кейси.

Так, Податкова служба України (ДПС) у своїх офіційних роз'ясненнях неодноразово наголошувала на необхідності точної відповідності назв. Зокрема, в індивідуальній консультації Офісу великих платників податків (лист ДФС від 20.06.2019 №2822/ІПК/28-10-27-01-11) зроблено однозначний висновок: якщо у податковій накладній назва покупця не відповідає формулюванню в його статутних документах, така накладна вважається складеною з порушенням норм ПКУ. Податківці стверджують, що це перешкоджає ідентифікації здійсненої операції (сторін угоди) і тому суми ПДВ за такою накладною не

можуть бути віднесені до податкового кредиту. Аналогічну позицію висловлено й для помилки в назві продавця: невідповідність назви статутній також трактують як порушення, що позбавляє права на кредит до виправлення.

Втім, податківці розрізняють суттєві та несуттєві помилки. В пізніших консультаціях ДПС зазначалося, що **незначна помилка у назві платника ПДВ, за правильного ІПН, не заважає ідентифікувати сторони** – таку накладну можна не виправляти. Наприклад, орфографічна описка (як-от пропущена літера в слові “підприємство”) *не є критичною* – вона **не заважає ідентифікувати операцію, її сторони, суму та зміст**. ДПС прямо вказує, що така орфографічна помилка **«не може бути єдиною підставою»** для визнання накладної неправильною і відмови в податковому кредиті. Тому в ситуації, коли організаційно-правова форма стоїть після назви, а не перед нею (як у прикладі з «Паляниця ТОВ»), податкові органи формально зафіксують невідповідність статутній назві, але якщо більше жодних розбіжностей немає, це не повинно автоматично позбавляти права на кредит.

Узагальнена позиція ДПС на поточний момент така: зареєстрована в ЄРПН податкова накладна є підставою для податкового кредиту, *якщо помилки в реквізитах не заважають однозначно встановити учасників операції, її предмет і суму*. В офіційному повідомленні ДПС у ЗІР зазначено, що право на кредит за накладною, складеною з порушенням (з неправильною назвою тощо), **виникає лише після виправлення помилки** шляхом складання розрахунку коригування. Однак одночасно податкова підтвердила: якщо накладна зареєстрована і **помилка не заважає ідентифікувати зміст операції, період, сторони та суму податку**, покупець має право включити суму ПДВ до кредиту. Тобто вирішальним є критерій ідентифікації. В разі помилки, податківці радять постачальнику виправити її через “нульовий” розрахунок коригування (в якому правильна назва прописується замість помилкової).

Думка Експертів

Бухгалтерські експерти загалом підтримують підхід, що **невелика невідповідність у назві** не повинна призводити до втрати податкового кредиту, адже помилка не впливає на реальність операції. Важливим ідентифікатором є індивідуальний податковий номер (ІПН) контрагента – якщо його вказано правильно, то контрагент однозначно визначений. Так, видання «Податки & бухоблік» зазначало, що виправляти описку в назві **не потрібно**, коли покупця можна визначити й за ІПН. Експерти посилаються на п.201.10 ПКУ: зареєстрована податкова накладна є достатньою підставою для податкового кредиту, якщо помилки не спотворюють ключових даних операції.

Судова Практика щодо Невідповідності Назви

Судові рішення в спрах із податковими органами, як правило, стають на бік платників податків, якщо неточності у реквізитах не заважають встановити сторони та обставини операції. Верховний Суд у багатьох постановках підтвердив: формальні помилки в накладній *самі по собі* не є підставою для позбавлення права на податковий кредит, якщо реальність господарської операції не ставиться під сумнів і дані накладної дозволяють ідентифікувати її учасників. Наприклад, у справі №816/2034/15 (постанова КАС ВС від 10.11.2020) Суд зазначив, що спірні накладні містили всі реквізити, які **дають змогу повністю ідентифікувати сторони правовідносин та господарські операції**, і податковий орган не заперечував реальність цих операцій. Відповідно, претензії щодо оформлення документів були визнані безпідставними. Іншими словами, якщо

компанія-продавець фактично існує і є платником ПДВ, операція здійснена, а помилка – лише в порядку слів назви, то **суди розцінюють це як несуттєву ваду**, що не може звести нанівець право покупця на податковий кредит.

Показово, що навіть сама податкова служба, коментуючи судову практику, погоджується: *зареєстрована податкова накладна не буде підставою для кредиту тільки якщо контролери доведуть фіктивність операції або неможливість ідентифікувати її основні параметри*. А невелика плутанина з найменуванням контрагента аж ніяк не є доказом фіктивності. Тому судова практика формує підхід, близький до доктрини «пріоритету суті над формою»: поки за накладною стоїть реальна поставка між конкретними платниками ПДВ, **податковий кредит не може бути скасований лише через неточність у назві компанії**.

Висновки

Вказування організаційно-правової форми після назви замість перед нею (як у випадку “Паляниця ТОВ” замість “ТОВ “Паляниця””) формально є помилкою заповнення реквізиту «Назва підприємства». Проте така помилка, як правило, **не є фатальною**. За умови, що всі інші обов’язкові реквізити в порядку (правильні ІПН, адреси, суми, номенклатура тощо) і з **накладної однозначно зрозуміло, хто продавець і покупець**, податковий кредит зберігається. Податкові органи рекомендують виправити неточність через розрахунок коригування, але **сама по собі вона не робить накладну недійсною**. Відповідно до податкового законодавства і роз’яснень ДПС, **такий недолік не позбавляє права на податковий кредит**, якщо не заважає ідентифікувати сторони та сутність операції.

Переставлена місцями аббревіатура (ТОВ/ТОВ) – **технічна помилка**, а не підстава для невизнання податкової накладної. Офіційні консультації ДПС та судова практика підтверджують: **податковий кредит не втрачається через невідповідність назви в накладній**

даним ЄДР, якщо це не спотворює інформації про учасників та умови постачання. Таким чином, переставлення скорочення організаційно-правової форми не впливає на правомірність податкового кредиту, якщо інші реквізити дозволяють однозначно ідентифікувати сторони операції

Посилання:

Правові позиції ДПС

1. Розмір букв у назві не має значення [zir.tax.gov.ua]
2. Чи потрібно виправляти податкову накладну, у якій помилка лише в найменуванні платника [intelserv.net.ua]
3. Регіональна ІПК: якщо помилка у найменуванні заважає ідентифікувати операцію [ipk.vobu.ua]
4. Помилка у назві покупця: чи буде податковий кредит [news.dtkr.ua]
5. ІПК від 29.10.2019 р. № 1071/6/99-00-07-03-02-15/ІПК [uteka.ua]
6. Роз'яснення регіональної ГУ ДПС, – якщо помилка заважає ідентифікувати операцію, то навіть зареєстрована ПН не дає права на податковий кредит [zr.tax.gov.ua]

Позиції фахівців, експертів

1. Помилка в назві, але решта вірно – виправляти не потрібно [i.factor.ua]

Судова практика касаційних інстанцій

1. Постанова ВС КАС, 10.07.2020 справа №816/2034/15 (помилка реквізиту адреси не призводить до втрати права на ПК);
2. Постанова ВС КАС, 10.07.2020 справа №822/1616/17 (формальні недоліки у реквізитах не призводять до втрати права на ПК);
3. Постанова ВС КАС, 19.11.2019 справа № 1570/5355/2012 (помилка у реквізитах найменування покупця не призводить до втрати права на ПК)
4. Постанова ВС КАС, 04.10.2023 справа № 822/1616/17

(помилка навіть у обов'язкових реквізитах не має безумовного наслідку втрати права на податковий кредит).

□ Маєте схожий випадок або сумніви щодо власних дій?

Команда **“Вікторія”** готова надати оперативну, істотну інформацію – професійно, ґрунтовно, до результату.

Заповніть форму зворотного зв'язку для швидкого зв'язку.
Збережіть свої нерви, здоров'я, час та кошти.

Ваше ім'я (обов'язково)

Ваш email (обов'язково)

Ваш номер телефону (обов'язково)

Ваше повідомлення

Наші контакти:

Номери телефонів: +38(050)-404-87-30; +38(098)-793-77-77,
електронна пошта: office@vg.ua

Графи 31–33 Звіту КІК: призначення, відповідальність та судова перспектива

1. Для яких фіскальних цілей в Звіті КІК граfi 31-33

- якщо пільга 2 млн. євро не застосовується – граfi 31–33 Звіту, згідно з ПКУ, призначені для оподаткування доходів контролюючої особи за принципом “витягнутої руки” (очевидна пряма потреба);
- якщо пільга 2 млн. євро застосовується – Інформація про операції КІК потрібна податковій для контролю діяльності КІК в майбутніх періодах, аналізу ТЦУ-ризиків тощо, навіть якщо зараз ці операції не впливають на оподаткування (очевидно, потреба не явна).

2. Розмір відповідальності за неповне відображення інформації у Звіті КІК

- 3% від суми доходу КІК або 25% від скоригованого прибутку КІК (за рік), залежно що більше, але не більше 1000 прожиткових мінімумів за кожен такий факт. Максимальний розмір цього штрафу в 2025 році сягає ~3,03 млн грн за кожне порушення.

3. Воєнний мораторій на відповідальність

- відповідно до п.72 підрозд. 10 розд. ХХ ПКУ (зміни внесені Законом №4113-ІХ від 04.12.2024), не застосовуються штрафні санкції за порушення, вчинені з 01.01.2022 до кінця місяця, у якому буде скасовано воєнний стан, за умови що контролююча

особа виконає свої обов'язки, передбачені ст.39² ПКУ, протягом 6 місяців після припинення. Також на цей період контролер та його посадові особи звільнені від адміністративної і кримінальної відповідальності за порушення правил КІК

4. Хронологія зміни позиції ДПС щодо обов'язку заповнення граф 31-33

– до квітня 2024 ДПС повідомляла про необов'язковість заповнення граф, якщо застосовується пільга 2 млн. євро («ЗІР» (питання ID 40810), ІПК №806/ІПК/99-00-21-02-03-06 від 03.04.2023; №112/ІПК/99-00-24-03-03 від 08.01.2024; №772/ІПК/11-28-23-09 від 16.02.2024; №731/ІПК/99-00-21-02-03 від 14.02.2024; №1715/ІПК/99-00-24-03-03 від 01.04.2024);

– з квітня 2024 ДПС оприлюднено лист №3/2024 від 17.04.2024, де у п. 2.6 податківці заявили, що ПКУ не передбачає жодних виключень, які дозволяли б контролеру не відображати у Звіті про КІК інформацію в графах 31-33.

5. Судова практика

– прямої судової практики саме щодо штрафів за графи 31–33 Звіту КІК поки що немає, адже: (а) правила КІК є новелою (діють з 2022 р.), (б) на період воєнного стану діє мораторій на застосування штрафів. Очікується, що перші такі спори можуть з'явитися після завершення війни, коли ДПС почне штрафувати тих контролерів, хто не виправить звіти протягом пільгових 6 місяців.

6. Обґрунтування позиції в суді щодо відсутності обов'язку заповнення гр. 31-33

– презумпція правомірності рішення платника податків. ПКУ містить фундаментальний принцип, згідно з яким у разі, якщо норма закону припускає неоднозначне трактування прав та обов'язків платників або контролюючих органів, рішення приймається на користь платника податків (пп.4.1.4 ПКУ)

У нашому випадку очевидна неоднозначність у трактуванні вимоги заповнення граф 31–33 за умов звільнення: сама ДПС протягом 2023 – початку 2024 р. трактувала норми ПКУ в один спосіб

(дозволяла не заповнювати), а у квітні 2024 р. – інакше. Це класичний приклад нормативної невизначеності.

– дотримання ІПК. Навіть за відсутності прямої ІПК, платник може вказати, що його дії відповідали офіційній позиції податкової на той час, опублікованій у базі ЗІР та листах.

– відсутність складу правопорушення. Штраф за 120.7 ПКУ є фінансовою санкцією, що накладається без доведення “вини” в класичному розумінні, проте принцип вини в податкових правопорушеннях все ж враховується (ст.109 ПКУ). Вина платника полягає у невиконанні чи неналежному виконанні обов’язків. Тут же контролер виконав свій обов’язок (подав звіт) і мав підстави вважати, що заповнив його правильно. Суспільно небезпечні наслідки відсутні – податок не занижено, держава не зазнала збитків.

– співмірність (пропорційність) санкції. Принцип верховенства права вимагає, щоб санкція була пропорційною порушенню. У нашому випадку потенційний штраф є вкрай великим (до кількох мільйонів гривень), тоді як порушення – суто формальне. В практиці ЄСПЛ надмірно суворі штрафи за незначні провини можуть розглядатися як порушення ст.1 Першого протоколу (непропорційне втручання в майнові права).

У даній ситуації відсутні недорахування бюджету, тому накладення максимального штрафу за чисто технічну прогалину суперечить цілям податкових санкцій (які за задумом повинні стимулювати сплату податків). Цей аргумент доповнює основні, підкреслюючи несправедливість покарання.

– з логіки Податкового кодексу інформація граф 31-33 в цілях оподаткування використовується лише у взаємозв’язку з пп. 39-2.3.2.4 ПКУ. Тобто, якщо би не було пільги, то прибуток КІК міг би бути перерахованим за правилами «витягнутої руки».

7. Воєнний стан і виконання обов’язків у відстрочений строк

– контролююча особа має законне право скористатися пільговим періодом і подати уточнюючий повний Звіт про КІК протягом 6 місяців після завершення воєнного стану без штрафів. Якщо платник це зробить – наприклад, доповнить раніше поданий звіт інформацією про операції – то згідно з п.72 підрозд.10 розд.

XX ПКУ штрафи взагалі не можуть бути накладені.

8. Як ДПС може виявити те, що КІК не відобразив інформацію в гр. 31-33

– джерела офіційної інформації, яка отримується автоматично податковим органом (CRS, FATCA, CbC тощо) не розкриває суті операції, в т.ч. контрагентів;

– можливості двостороннього обміну податковою інформацією. Україна є учасницею Конвенції про взаємну адміністративну допомогу в податкових справах (OECD/Council of Europe), яка набула чинності для нас у 2009 році (ратифікована Законом №677-VI від 17.12.2008, протокол до неї – Законом №21-VII від 11.01.2013). Однак, така податкова інформація обмежується у загальному випадку лише фінансовою звітністю іноземної компанії, реєстраційною інформацією, а не розкриттям суті операцій.

– у разі цілеспрямованого запиту в порядку кримінальних проваджень. Це, своєю чергою, імовірно лише у випадку якщо контролююча особа ухилилась від сплати податків дотично до КІК і дуже малоймовірно, якщо особа застосовувала підставно пільгу щодо невключення доходів через недосягнення порогу 2 млн. євро.

Клієнти Компанії Вікторія завжди можуть розраховувати на ефективне представництво та захист своїх інтересів

У разі, якщо у Вас виникли питання щодо діяльності, податкового супроводу фізичної особи-власника КІК, звертайтеся

за формою швидкого зв'язку :

Ваше ім'я (обов'язково)

Ваш email (обов'язково)

Ваш номер телефону (обов'язково)

Ваше повідомлення

Відправити

Компанія Вікторія

Звільнення керівника підприємства під час мобілізації: правовий аналіз

Законодавство України не надає керівнику (директору) товариства з обмеженою відповідальністю (ТОВ) або приватного підприємства прямого механізму вийти з посади **без згоди** учасників (власників). Відповідно до Закону України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю», повноваження директора можуть бути припинені лише одночасно з обранням нового керівника або тимчасово виконуючого обов'язки. Тобто юридично неможливо просто звільнити директора без призначення заміни – до моменту обрання нового керівника повноваження чинного директора не припиняються. Відповідно, і зміни до Єдиного державного реєстру (ЄДР) про керівника теж не можуть бути внесені, доки не буде призначено іншу особу на цю посаду.

На практиці це означає, що односторонній «наказ по підприємству» про своє звільнення, підписаний самим директором на себе, не має повної юридичної сили. Якщо власники

відмовляються оформити протокол про зміну керівника або ігнорують заяву директора про звільнення, у керівника фактично залишається єдиний шлях – звернутися до суду. Велика Палата Верховного Суду звернула увагу на подвійний статус керівника як найманого працівника і корпоративного органу, тому спори щодо припинення повноважень директора мають розглядатися як **корпоративні** у господарських судах, а не як звичайні трудові спори. Таким чином, директор, який бажає припинити трудові відносини і повноваження без згоди власників, подає позов до товариства про розірвання трудового договору та припинення корпоративних відносин. Перед зверненням до суду важливо виконати досудові формальності: належним чином скликати загальні збори учасників з порядком денним про свою відставку і призначення нового керівника (згідно з процедурою, визначеною статутом і законом). Лише за умови, що директор зробив усе від нього залежне для проведення зборів, суд може задовольнити позов і зобов'язати внести зміни до ЄДР щодо керівника.

Висновок: без рішення власників директор не може просто піти з посади. Якщо учасники не погоджуються його звільнити, він юридично залишається керівником. Для фактичного припинення повноважень потрібне або рішення загальних зборів про зміну директора, або рішення суду за позовом керівника.

Примітка: У випадку, коли директор є одночасно єдиним засновником і власником (що часто має місце в приватних підприємствах чи одноосібних ТОВ), питання спрощується. Єдиний власник сам ухвалює рішення щодо зміни керівника або призупинення діяльності підприємства. Зокрема, такий власник-директор може власним письмовим рішенням призначити іншу особу виконуючим обов'язки директора або навіть тимчасово зупинити діяльність бізнесу на час своєї відсутності. Фактично, він як

учасник реалізує своє право одноосібно приймати рішення загальних зборів (нотаріальне посвідчення рішення вимагається для реєстрації змін).

Звільнення в разі мобілізації: трудові гарантії та порядок

Мобілізація працівника **не може бути підставою для його звільнення з ініціативи роботодавця**. Із початком російсько-української війни у 2014 р. законодавець запровадив спеціальну гарантію: за мобілізованими працівниками зберігається їхнє робоче місце і посада на весь період військової служби (в межах особливого періоду). Ця норма закріплена в ч.3 ст.119 Кодексу законів про працю (КЗпП) і охоплює всі випадки військової служби за призовом під час особливого періоду, в тому числі призов під час мобілізації, призов офіцерів запасу, а також прийняття на контрактну службу в особливий період. **Отже, роботодавець зобов'язаний зберігати за мобілізованим працівником його посаду** протягом служби, незалежно від форми власності підприємства.

Раніше до липня 2022 року гарантії охоплювали також збереження середнього заробітку, але Законом №2352-IX цю норму скасовано через надмірне навантаження на роботодавців. Нині закон вимагає лише збереження місця роботи і посади, а питання оплати вирішується за домовленістю або колективним договором. Наприклад, роботодавець за власний рахунок може продовжувати виплачувати мобілізованому певні суми, але це не обов'язок, а добра воля (ст. 9-¹ КЗпП дозволяє встановлювати додаткові пільги у колдоговорі).

Трудові підстави для звільнення у зв'язку з військовою службою. Формально КЗпП містить норму про припинення трудового договору у разі призову працівника на військову службу – п.3 ч.1 ст.36 КЗпП. У мирний час вручення повістки може розривати трудовий договір на цій підставі. Однак під час оголошеної мобілізації така норма не застосовується. Від 2014 року введено правило, що **мобілізовані працівники не підлягають звільненню**, а лише **увільняються** від роботи (тобто тимчасово

звільняються від виконання своїх посадових обов'язків) на період служби. Закон України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» також зобов'язує підприємства зберігати трудові правовідносини на особливий період. Таким чином, оформлення мобілізованого працівника здійснюється не шляхом звільнення, а шляхом видання наказу про **увільнення від роботи у зв'язку з призовом на військову службу**. В наказі посилаються на ч.3 ст.119 КЗпП, указ Президента про мобілізацію тощо. Посаду такого працівника не можна виключити зі штатного розпису – вона зберігається за ним на час служби.

Працівник, призваний на військову службу, вважається таким, що перебуває у трудових відносинах, але тимчасово не виконує свої обов'язки. Йому не може бути вручено повідомлення про звільнення, навіть якщо роботодавець спершу не знав про мобілізацію. Верховний Суд чітко зазначив: **необізнаність роботодавця** про службу працівника не звільняє його від обов'язку зберегти за працівником робоче місце. Отже, звільнення мобілізованого з причини його відсутності є протиправним і буде скасоване судом.

Як оформити увільнення: Керівник підприємства (або відділ кадрів) після отримання від працівника документів про призов (повістки, розпорядження ТЦК тощо) видає наказ: *«Увільнити [ПІБ] від виконання обов'язків [посада] на час проходження військової служби під час мобілізації з [дата]»*. Підстави: ч.3 ст.119 КЗпП, Закон «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», копія повістки. У трудовій книжці запис про увільнення не вноситься (оскільки це не є звільненням). Далі, підприємство повинне вести облік цього працівника як такого, що знаходиться на військовій службі, та не пізніше ніж протягом 10 днів повідомити територіальний центр комплектування (військкомат) про увільнення працівника і збереження за ним місця роботи.

Важливо: Закон також прямо забороняє звільнення мобілізованого

працівника у зв'язку із закінченням строку трудового договору під час його служби. Тобто якщо строковий трудовий контракт директора або іншого працівника спливає, поки він служить, роботодавець не має права припинити з ним трудові відносини до демобілізації. Позиція Верховного Суду в цьому питанні дещо еволюціонувала. З'явилися рішення, які допускають припинення строкового договору, що закінчився під час служби, без продовження до демобілізації. Однак існує й протилежний підхід: звільнення за п.2 ст.36 КЗпП (закінчення строку) можливе лише **після фактичного повернення** працівника зі служби. З огляду на колізії, роботодавцям рекомендується уникати припинення строкових договорів із мобілізованими до їхнього повернення, аби не порушити гарантії.

Особливості, якщо керівника призначено на посаду в Збройних Силах (офіцерську чи адміністративну)

Призов або вступ на військову службу **офіцера** чи на будь-яку адміністративну посаду в ЗСУ по суті не відрізняється від мобілізації рядового з точки зору трудового законодавства. Гарантії статті 119 КЗпП розповсюджуються як на солдатів строкової служби, так і на військовослужбовців, призваних під час мобілізації, **включно з особами офіцерського складу**. Так само під захист потрапляють і ті, хто добровільно уклав контракт на військову службу в особливий період. Законом «Про військовий обов'язок і військову службу» (ст. 39²) встановлено, що всі громадяни, призвані на службу під час мобілізації чи прийняті на службу у разі оголошення воєнного стану, користуються трудовими гарантіями, визначеними ч.3 ст.119 КЗпП. Отже, **якщо директор підприємства отримав офіцерське звання і призначення на посаду в ЗСУ**, за ним так само зберігаються його посада керівника і трудовий договір на час служби.

Практичне ускладнення полягає лише в тому, що офіцер чи інший військовослужбовець, займаючи відповідну посаду в Збройних Силах, фізично не може виконувати обов'язки директора цивільного підприємства. Але з юридичної точки зору це вирішується вже згаданим *увільненням від роботи*. На весь час військової служби офіцера-директора підприємство має або призначити іншого виконуючого обов'язки директора, або власник здійснює керівництво безпосередньо (якщо це дозволено статутом і типом підприємства). Зазвичай у статутах ТОВ передбачають можливість тимчасового виконання обов'язків керівника іншою особою чи передачі повноважень за довіреністю. Якщо така особа (підписант) заздалегідь внесена в ЄДР, достатньо видати наказ про вступ її в обов'язки на час відсутності директора. Якщо ж ні – директор або власники мають оформити довіреність на іншу особу для представництва інтересів підприємства.

Варто відзначити, що перебування на військовій службі в статусі офіцера жодним чином не позбавляє керівника права звільнитися за власним бажанням від посади директора, якщо він цього хоче. Процедура буде такою ж, як описано вище: офіцер-директор може подати заяву про відставку учасникам товариства, але поки новий керівник не призначений, він залишається формально на посаді. Власники підприємства, зі свого боку, **не мають права примусово звільнити** директора у зв'язку з його призначенням до ЗСУ. Закон не передбачає такої підстави звільнення, а мобілізація не є дисциплінарним чи негативним фактором. Якщо власники невдоволені відсутністю керівника і бажають його замінити, вони можуть провести загальні збори і обрати нового директора – але таке звільнення може бути оскаржене, якщо буде доведено, що воно здійснене всупереч гарантіям ст.119 КЗпП (фактично через проходження служби). Судова практика тут на боці мобілізованих працівників: звільнення під час служби визнаються незаконними і скасовуються. Тому оптимальний шлях – **за взаємною згодою** вирішити питання: або директор добровільно подає заяву (щоб формально було звільнення за власним бажанням чи за угодою сторін), або ж сторони чекають демобілізації чи здійснюють

тимчасову заміну без розриву трудового договору.

Судова практика: спори між керівником і власниками

Спори щодо звільнення мобілізованих осіб. Після початку повномасштабної війни у 2022 р. значно зросла кількість судових справ, де мобілізовані працівники оскаржують своє звільнення і вимагають поновлення на роботі. Суди здебільшого захищають право військовослужбовців на збереження місця роботи. Наприклад, Верховний Суд у постанові від 10.07.2024 р. (справа №545/1584/23) підкреслив, що відсутність інформації у роботодавця про службу працівника **не легітимізує** його звільнення: незнання не звільняє від обов'язку виконувати гарантії. Іншими словами, навіть якщо директор не встиг повідомити компанію про мобілізацію, його не можна звільняти за прогули чи інші надумані підстави – це буде порушенням гарантій. У таких спорах суди поновлюють працівників на посадах і виплачують їм середній заробіток за вимушений прогул (як правило, з державного бюджету, оскільки роботодавця звільнено від виплат на час служби).

Спори щодо відставки керівника без згоди власників. Як зазначалося, керівник, якого не звільняють учасники, може звернутися до суду для розриву трудових відносин. Практика показує, що успіх такого позову залежить від дотримання процедури. У 2022 році Велика Палата ВС у справі №201/909/20 зробила важливий правовий висновок: спір про звільнення керівника підприємства стосується позбавлення його корпоративних повноважень, тому належить до корпоративної юрисдикції (господарський суд). Раніше подібні спори розглядалися як трудові в порядку цивільного судочинства, але тепер їх передано до господарських судів. Це означає, що директор, позиваючись до свого ТОВ, повинен подавати позов саме до господарського суду. У таких справах суди перевіряють, чи виконав керівник умови статуту щодо скликання зборів, чи не

зловживає своїм правом. Якщо директор доведе, що власники ухиляються від оформлення його звільнення, суд може ухвалити рішення про припинення його трудового договору з певної дати та зобов'язати держреєстратора внести відповідні зміни до ЄДР.

Практичний приклад: у постанові ВС від 13.06.2018 р. у справі №813/782/17 (ще до зміни юрисдикції) зазначено, що чинне законодавство не передбачає можливості примусово утримувати керівника на посаді всупереч його волі. Тобто суди визнають право директора на звільнення, хоча і в специфічному порядку. Інший аспект – якщо керівник уклав строковий контракт, а строк сплив під час війни: нещодавня постанова ВС від 12.02.2025 р. (№757/31954/23-ц) підтвердила, що гарантії ст.119 КЗпП діють лише протягом чинності трудового договору; закінчення строку контракту дозволяє припинити його, незважаючи на триваючу службу. Водночас у ряді рішень 2023–2024 рр. суди займали протилежну позицію, забороняючи звільняти мобілізованого до кінця особливого періоду навіть після спливу строку договору. Таким чином, судова практика ще формується, але загальна тенденція – максимально захистити військовослужбовця від втрати роботи через службу.

Позиція державних органів і офіційні роз'яснення

Питання трудових прав мобілізованих працівників та керівників неодноразово ставало предметом роз'яснень міністерств. Зокрема, Міністерство економіки (що курує трудове законодавство) у своїх роз'ясненнях наголошує на неприпустимості звільнення мобілізованих осіб і необхідності збереження за ними місця роботи. У *Відповідях на поширені питання зі сфери трудових відносин в умовах воєнного часу* (опублікованих на сайті Мінекономіки) чітко зазначено, що оголошення загальної мобілізації активувало гарантії ст.119 КЗпП, і роботодавці зобов'язані їх дотримуватися. Також у цих роз'ясненнях підтверджено: *«звільнення мобілізованого працівника з ініціативи роботодавця під час воєнного стану заборонене»*, а відсутність фізичної можливості працювати не є підставою розривати трудовий договір.

Міністерство оборони і Генеральний штаб ЗСУ зі свого боку пояснювали порядок призову і можливість **бронювання** працівників. Хоча це не стосується безпосередньо звільнення, але варто згадати: уряд дозволяє критично важливим підприємствам бронювати своїх керівників від мобілізації, щоб вони продовжували керувати бізнесом. Якщо ж керівник не заброньований і його призвано, Міноборони очікує від підприємства своєчасного повідомлення про це факту та вирішення питання заміщення посади. Спеціальних пільг чи імунітету від звільнення для директорів-військовослужбовців Міноборони не встановлює – діють загальні норми трудового права.

Міністерство юстиції звертало увагу на правильність оформлення змін у керівництві юридичних осіб. Згідно з роз'ясненнями Мін'юсту, якщо директор тимчасово відсутній (наприклад, мобілізований), підприємство може внести до ЄДР відомості про тимчасово виконуючого обов'язки керівника на підставі рішення учасників або наказу власника. Однак сам мобілізований директор лишається в реєстрі як керівник до тих пір, поки не буде подано документ про призначення іншого директора або поки сам директор не припинить повноваження в судовому порядку. Державні реєстратори керуються ч.13 ст.39 Закону про ТОВ, тому відмовляють вилучати запис про керівника без одночасного додання нового. Таким чином, Мін'юст фактично підтримує описаний вище алгоритм дій через суд, якщо власники не призначають нового керівника.

Варто згадати й лист Мінекономіки від 24.05.2023 №4706-05/23807-09, що наводився в фахових виданнях. У цьому листі Міністерство роз'яснило, хто може виконувати обов'язки директора на час його військової служби. Зокрема, було підтверджено право засновника самостійно здійснювати управління підприємством у разі відсутності найманого директора (відповідно до ч.2 ст.65 та ч.4 ст.128 Господарського кодексу). Також Мінекономіки вказало на можливість **призначення виконуючого обов'язки** наказом по

підприємству або укладення строкового трудового договору з іншим працівником на період мобілізації основного керівника. Фактично цей лист рекомендував підприємствам заздалегідь підготуватися до можливої мобілізації директора: прописати в статуті порядок заміщення, ввести посаду заступника чи передбачити передачу функцій за довіреністю. Такі превентивні заходи допоможуть уникнути правового вакууму в управлінні компанією.

Державна служба з питань праці (Держпраці) також публікувала роз'яснення стосовно виплат мобілізованим та порядку їхнього увільнення. Зокрема, Східне міжрегіональне управління Держпраці зазначало, що з 19.07.2022 р. роботодавець вже не зобов'язаний виплачувати середній заробіток мобілізованому, але **місце роботи і посада зберігаються обов'язково**. У разі загибелі мобілізованого працівника його трудові відносини припиняються з дати смерті, про що роботодавець дізнається з офіційного повідомлення (на жаль, такі випадки теж враховані в роз'ясненнях Держпраці).

Висновки і рекомендації

1. Законодавство України не дозволяє звільнити директора ТОВ чи приватного підприємства в односторонньому порядку без згоди власників. Повноваження директора тривають, доки загальні збори не призначать нового керівника, інакше – слід звертатися до суду для припинення трудових і корпоративних відносин.
2. Мобілізація директора або іншого працівника **не є законною підставою для їх звільнення**. На період військової служби працівник увільняється від роботи, а його посада і трудовий договір «заморожуються», залишаючись чинними. Стаття 119 КЗпП гарантує збереження місця роботи і посади на весь особливий період, тому звільнення мобілізованого з ініціативи роботодавця під час служби буде вважатися незаконним.
3. Якщо директор отримав офіцерську посаду чи іншу роль у ЗСУ, це не змінює його трудового статусу: такі керівники

теж підпадають під захист ст.119 КЗпП. Особливість у тому, що підприємству слід забезпечити заміщення функцій керівника (наказом про виконуючого обов'язки, довіреністю, призначенням заступника тощо) на час відсутності директора. Формально ж трудові відносини з ним тривають до кінця військової служби або до моменту, коли він сам чи власники ініціюють легальне припинення.

4. Судова практика в цілому підтримує мобілізованих директорів і працівників. Суди визнають незаконними звільнення під час служби та поновлюють таких осіб на посадах. У спорах між директором і власниками щодо відставки простежується підхід, за яким такі спори є корпоративними; отже, директор, якого не звільняють добровільно, може добиватися звільнення через господарський суд. Кожен випадок індивідуальний, але загальний тренд – максимальний захист прав військовозобов'язаних у сфері праці.
5. Державні органи (Мінекономіки, Держпраці тощо) у своїх роз'ясненнях підтвердили особливий статус директорів та працівників на військовій службі. Основні меседжі: зберігайте посади, **не звільняйте мобілізованих**, оформлюйте тимчасове заміщення і дотримуйтеся гарантій закону. В сучасних умовах воєнного стану держава стоїть на сторожі трудових прав військовослужбовців, а роботодавцям рекомендовано завчасно планувати дії на випадок мобілізації ключових співробітників, щоб бізнес продовжував працювати у правовому полі.

□ Маєте схожий випадок або сумніви щодо дій податкової?

Команда **“Вікторія”** готова захищати ваші інтереси – професійно, ґрунтовно, до результату.

Заповніть форму зворотного зв'язку для швидкого зв'язку.
Збережіть свої нерви, здоров'я, час та кошти.

Ваше ім'я (обов'язково)

Ваш email (обов'язково)

Ваш номер телефону (обов'язково)

Ваше повідомлення

Відправити

Наші контакти:

Номери телефонів: +38(050)-404-87-30; +38(098)-793-77-77,
електронна пошта: office@vg.ua

Група Компаній Вікторія

За який час вас може перевірити податкова? А за який час донарахувати?..

Пандемія COVID-19 і повномасштабне воєнне вторгнення спричинили запровадження в Україні надзвичайних правових режимів – карантину та воєнного стану. У відповідь держава внесла тимчасові зміни до податкового законодавства, зокрема запровадила мораторії на податкові перевірки та **зупинила перебіг строків давності** для нарахування податкових зобов'язань. Це мало суттєвий вплив на можливість контролюючих органів проводити перевірки і донарахування податків. У цій публікації розглянуто комплексний вплив обох періодів (карантину та воєнного стану) на здійснення податкових перевірок і нарахування податкових зобов'язань. Аналіз,

відповідно, охоплюватиме відповідні норми **Податкового кодексу України** (далі – ПКУ), постанови Кабінету Міністрів, закони, прийняті в умовах карантину та воєнного стану, а також актуальну **судову практику**, зокрема рішення Верховного Суду.

Спойлер, за який період вас можуть перевірити та здійснити донарахування?

[tax_limitation_ajax]

Загальні строки давності в податковому законодавстві

Перш ніж перейти до спеціальних норм, варто нагадати загальне правило ПКУ щодо **строків давності** для податкових перевірок та донарахувань. За **ст. 102 ПКУ** контролюючий орган має право провести перевірку і самостійно визначити суму грошових зобов'язань платника податків **не пізніше закінчення 1095 дня** (3 роки) після граничного терміну подання декларації або сплати податку за певний період. По закінченні 1095 днів (а для окремих випадків – 2555 днів, наприклад, при трансфертному ціноутворенні) контролюючий орган вже не може нарахувати податкові зобов'язання – платник вважається вільним від такого зобов'язання, а спір щодо нього не підлягає розгляду. Тобто, у **звичайних умовах** податкова перевірка і донарахування податку за минулі періоди обмежені цим строком давності ~3 років.

Однак у 2020–2023 роках дію цього правила було тимчасово змінено. В умовах карантину COVID-19, а згодом і воєнного стану, законодавець **зупинив перебіг** зазначених строків давності. Фактично на певний період **“заморозили” відлік 1095 днів, надаючи тим самим для податкових органів можливість перевірити минулі періоди пізніше**. Розглянемо детально, як це відбувалося під час карантину та воєнного стану.

Карантин COVID-19: зупинення строків та мораторій на перевірки

Законодавчі зміни в період карантину

Початок пандемії ознаменувався запровадженням всеукраїнського карантину з березня 2020 року. Верховна Рада оперативно ухвалила низку законів на підтримку платників податків. Ключовим став **Закон України № 533-IX від 17.03.2020 р.**, який серед іншого запровадив **мораторій на податкові перевірки**. Первинно мораторій було встановлено на період з **18 березня до 31 травня 2020 року** для всіх документальних та фактичних перевірок (крім деяких винятків). Надалі його дію неодноразово продовжували. Зрештою, до ПКУ було внесено норму, що прив'язала тривалість мораторію до офіційного кінця карантину: пункт **52-2 підрозділу 10 розділу XX “Перехідні положення” ПКУ** визначив, що мораторій триває **“на період з 18 березня 2020 року по останній календарний день місяця (включно), в якому завершується дія карантину”**. Кабінет Міністрів встановлював режими карантину своїми актами, тож фактично кожне продовження карантину автоматично продовжувало і мораторій.

Одночасно **п.52-2 підр. 10 розд. XX ПКУ призупинив перебіг податкових строків давності**. Згідно з цим пунктом, **“зупиняється перебіг строків давності, передбачених ст. 102 ПКУ, на період з 18.03.2020 р. по останній день місяця, в якому завершується дія карантину (COVID-19)”**. Інакше кажучи, з 18 березня 2020 року відлік 1095-денного строку для перевірок і донарахувань було поставлено на паузу і він не рухався до кінця карантину.

Кінець карантину. Уряд кілька разів подовжував всеукраїнський карантин, і фактично він тривав понад три роки. Офіційно

карантин було завершено лише влітку 2023 року (кабміном скасовано з 1 липня 2023 р.). Таким чином, **останнім днем дії “карантинного” мораторію** і відповідно зупинки строків давності став **останній день місяця, в якому завершено карантин** – тобто **31 липня 2023 року**. (Як побачимо далі, на той момент вже діяв воєнний стан, але законодавець спеціально визначив дату 01.08.2023 для поновлення відліку строків).

Мораторій на перевірки та його виключення

Карантинний мораторій означав, що **податкові перевірки не проводяться** протягом визначеного періоду. Винятки з цього правила були мінімальними. Закон № 533-IX у березні 2020 р. дозволив окремі **невідкладні перевірки** навіть під час мораторію – зокрема, позапланові перевірки з підстав, пов’язаних з бюджетним відшкодуванням ПДВ або припиненням діяльності платника (реорганізація, ліквідація) тощо. **Камеральні перевірки** (безвиїзні перевірки декларацій) формально не були заборонені взагалі, тож податківці могли здійснювати камеральний контроль звітності навіть у карантин. Це відповідало логіці впровадження карантину – для камеральної перевірки присутність платника взагалі не потрібна.

Надалі, через рік після початку карантину, влада зробила спробу **частково послабити мораторій**. Так, на підставі повноважень, наданих Законом № 909-IX, Кабінет Міністрів видав **постанову № 89 від 03.02.2021 р.**, якою скоротив строк дії мораторію для певних перевірок. Постанова № 89 дозволила податковим органам відновити деякі **документальні перевірки юридичних осіб** навіть до завершення карантину, зокрема: перевірки, розпочаті до 18.03.2020 і призупинені, планові перевірки за затвердженим планом-графіком, а також позапланові перевірки з окремих підстав (щодо ризикових операцій з ПДВ, валютного контролю тощо). Фактично уряд намагався “розморозити” частину контрольної роботи податкових органів ще у 2021 році.

Судова практика: Верховний Суд про карантинний мораторій

Постає питання: чи були легітимними перевірки, дозволені урядовою постановою № 89, з огляду на те, що закон (ПКУ) все ще містив пряму норму про мораторій? Відповідь дала судова практика. Платники податків оскаржували як самі перевірки, призначені під час мораторію, так і податкові повідомлення-рішення (донарахування), винесені за їхніми результатами.

Верховний Суд України сформулював однозначну правову позицію: проведення податкової перевірки під час дії встановленого законом мораторію – **незаконне**. Зокрема, у низці рішень 2022–2023 років ВС наголосив, що **мораторій, запроваджений актом вищої юридичної сили (п. 52-2 підр. 10 розд. XX ПКУ), не міг бути скасований або обмежений актом нижчої сили (постановою КМУ)**. Будь-які зміни строків дії мораторію можливі лише шляхом прямої зміни норм ПКУ, а не підзаконними актами. Тому призначення і проведення перевірок на підставі постанови № 89 у 2021 році було неправомірним. Суд вказав, що такі перевірки проводилися *in ultra vires*, у порушення прямої законодавчої заборони, а їх результати є юридично нікчемними.

Наслідком цього стала практика скасування донарахувань, здійснених за результатами “карантинних” перевірок. Так, у судових рішеннях зазначено, що **акт перевірки, проведеної всупереч мораторію, є недопустимим доказом**, а прийняті на його основі податкові повідомлення-рішення підлягають скасуванню. Іншими словами, якщо податкова все ж перевірила платника під час дії заборони (наприклад, в 2021 році на підставі згаданої постанови КМУ), платник має високі шанси через суд скасувати результати такої перевірки як незаконної. Верховний Суд у постановках від 12.10.2022 (справа № 160/24072/21), 14.12.2022 (справа № 200/3668/21) та інших прямо підтвердив: **“зміна**

строків дії мораторію щодо проведення податкових перевірок у зв'язку з COVID-19 може бути здійснена виключно шляхом внесення змін до ПКУ”.

Таким чином, до офіційного завершення карантину (або законодавчого скасування мораторію) **будь-які документальні та фактичні перевірки, не передбачені винятками ПКУ, були заборонені**, а результати таких перевірок – незаконні. Тільки з **закінченням дії карантинного мораторію** податкові органи отримали право знову повноцінно перевіряти більшість платників.

Зупинення строків давності під час карантину: наслідки

Зупинка перебігу строків давності з 18.03.2020 означає, що період карантину **не враховується в 1095 днях**, відведених податківцям для перевірки та донарахування податку. Практично це **продовжило “термін давності”** на величину карантинної паузи.

Якщо до карантину податкова могла охопити перевіркою, скажімо, останні три роки діяльності, то після “розморожування” строків ці три роки відлічуються без урахування періоду з 18.03.2020 до кінця карантину. Наприклад, припустимо, граничним терміном перевірки певної декларації був 1 квітня 2021 року (1095 днів від подання у 2018 р.). Оскільки з березня 2020 до липня 2023 р. строк давності не спливав, новим фактичним кінцевим терміном стане приблизно липень 2024 року. Отже, податкові органи отримали можливість після карантину перевіряти ті періоди, які без зупинки строків вже були б “закриті” для донарахувань.

Варто підкреслити, що з **1 серпня 2023 року** (після офіційного

кінця карантину) перебіг податкових строків давності **відновився**. Усі дні, що минули після цієї дати, знову рахуються до 1095-денного періоду. Таким чином, карантинна пауза склала понад **3 роки та 4 місяці**. На стільки ж було продовжено граничні строки проведення перевірок і нарахування податків, пов'язаних з періодами до карантину. Платникам податків слід це враховувати: податкова може законно донарахувати податки за ті роки, які раніше вважалися “закритими” за давністю, якщо не сплив оновлений (подовжений) строк давності.

Проміжний висновок (карантин): У період дії карантину (березень 2020 – липень 2023) податкові перевірки були значно обмежені мораторієм, а строки давності для донарахувань – призупинені. Верховний Суд захистив права платників, визнавши протиправними перевірки, проведені всупереч законодавчому мораторію, і скасувавши відповідні податкові донарахування. Після завершення карантину контрольні заходи відновилися, при цьому податкові органи отримали “додатковий” час на перевірки, еквівалентний тривалості карантинної зупинки строків давності.

Воєнний стан: особливості зупинення строків і мораторій

Введення воєнного стану та перші податкові послаблення

24 лютого 2022 року в Україні було введено режим воєнного стану у відповідь на збройну агресію. Це зумовило нові виклики для бізнесу і діяльності державних органів. В березні 2022 року законодавець ухвалив спеціальні зміни до ПКУ, спрямовані на адаптацію податкового адміністрування до воєнних умов. Насамперед, **Законом № 2120-IX від 15.03.2022 р.** до ПКУ додано пункт 69 підрозділу 10 розділу XX, який встановив особливий

порядок справляння податків на період воєнного стану.

Зупинення строків. Підпункт 69.9 пункту 69 перехідних положень передбачив, що *“тимчасово, до 01 серпня 2023 року, для платників податків та контролюючих органів зупиняється перебіг строків, визначених податковим законодавством”*. Тобто, аналогічно до карантину, **було зупинено відлік усіх строків, які встановлені податковим законодавством**, зокрема строків давності для податкових донарахувань. Важливо, що первинна редакція Закону № 2120-IX зупиняла строки *на весь період воєнного стану* без конкретної дати відновлення. Однак пізніше (Законом № 3219-IX, див. нижче) цю норму уточнили, визначивши граничну дату зупинки – 1 серпня 2023 року. Саме до цього дня строки не спливали, навіть якщо воєнний стан продовжується далі. В результаті **сумарний “заморожений” період** за двома надзвичайними режимами (карантин + воєнний стан) став безперервним: з 18.03.2020 по 31.07.2023 строк давності не рухався.

Мораторій на перевірки. Одразу після запровадження воєнного стану держава також встановила *новий мораторій* на більшість податкових перевірок. За загальним правилом, проголошеним у березні 2022 р., **документальні та фактичні податкові перевірки під час воєнного стану не розпочинаються, а розпочаті перевірки призупиняються**. Це положення було закріплене, зокрема, Законом № 2260-IX від 12.05.2022 р., що деталізував податкові послаблення у воєнний час. Метою було убезпечити бізнес у перші місяці війни, коли нормальне проведення перевірок було об’єктивно неможливим або небезпечним.

Водночас, як і в випадку карантину, законодавство передбачило низку **винятків**, за яких податкова все ж могла здійснювати контрольні заходи під час воєнного стану. Зокрема, з

весни–літа 2022 року було дозволено:

- **Камеральні перевірки** – їх проведення відновили для податкових декларацій з ПДВ за окремі місяці 2022 р., починаючи з липня 2022 (за визначеним графіком). Камеральні перевірки декларацій відбуваються дистанційно, тому їх вирішили поновити одними з перших.
- **Документальні позапланові перевірки** за заявою самого платника податків або з визначених підстав, таких як реорганізація чи ліквідація підприємства (п.п. 78.1.7 ПКУ), подача декларації на відшкодування ПДВ понад 100 тис. грн (п.п. 78.1.8 ПКУ) тощо. Це логічно: якщо платник хоче закритися або повернути значну суму бюджетного відшкодування, податкова має право його перевірити навіть під час воєнного стану.
- **Фактичні перевірки** – перевірки з виїздом на об'єкт, що стосуються розрахункових операцій, касової дисципліни, обігу підакцизних товарів тощо. Їх проведення також було дозволено, і навіть під час найсуворішого мораторію податківці продовжували здійснювати фактичні перевірки там, де це було можливо і доречно (наприклад, для контролю за цінами на соціально значущі товари чи для припинення зловживань з підакцизною продукцією).

Отже, у 2022 році діяла схема, за якої **більшість планових та позапланових документальних перевірок були “на паузі”**, за винятком випадків, коли перевірка конче потрібна або ініційована самим платником. Строки давності при цьому, як зазначено, зупинилися для всіх платників.

Відновлення податкових перевірок у 2023 році

Через півтора року після початку війни держава частково повернулася до нормального податкового контролю. Це було

обумовлено як потребою поповнення бюджету, так і певною стабілізацією умов в тилкових регіонах. **30 червня 2023 року** парламент ухвалив **Закон № 3219-IX**, що істотно обмежив дію **воєнного мораторію на перевірки з 1 серпня 2023 року**. Цим законом до ПКУ внесено зміни, які дозволили відновити багато видів перевірок навіть під час воєнного стану.

Відповідно до оновленого п.п. **69.2 пункту 69 підрозд. 10 розд. XX ПКУ**, з **1 серпня 2023 р.** скасовувався мораторій на документальні та фактичні податкові перевірки для значної кількості випадків. Зокрема, знову дозволено проводити:

- **Планові перевірки** платників податків, які включені до плану-графіку (фактично поновлено планові заходи податкового аудиту, особливо щодо великих та ризикових платників).
- **Позапланові документальні перевірки** широкого кола суб'єктів, у тому числі тих, що здійснюють діяльність у **підакцизних галузях**, гральному бізнесі, фінансових послугах тощо, а також перевірки за наявності податкової інформації про порушення валютного законодавства (затримка розрахунків за експортно-імпортними операціями).
- **Будь-які документальні позапланові перевірки на звернення самого платника** (якщо підприємство вимагає перевірки, наприклад, для підтвердження правомірності заявлених показників).
- **Фактичні перевірки** за місцем здійснення діяльності платника (за умов наявності безпечних умов для проведення).

При цьому було встановлено важливу умову: **перевірки проводяться лише за наявності безпечних умов** – зокрема,

доступу до території та документів підприємства, відсутності бойових дій у місці перевірки тощо. Це означало, що навіть після 1.08.2023 податкова не піде з перевіркою на прифронтові чи окуповані території до відновлення безпеки.

Одночасно Закон № 3219-IX **відновив перебіг всіх податкових строків** з 1 серпня 2023 року. Тобто з цього дня **1095-денний строк давності знову почав рахуватися**. У ПКУ прямо зазначено, що строки, зупинені згідно із Законом № 2120-IX, поновлюються з 01.08.2023. Таким чином, **період з 24.02.2022 до 31.07.2023 (воєнний стан)** повністю випав із розрахунку строків давності, так само як раніше випав карантинний період з 18.03.2020.

На замітку: За підрахунками, сукупна тривалість “заморожених” строків склала понад 3 роки і 4 місяці. Наприклад, якщо останній день 1095-денного строку припадав на квітень 2022 року, то зупинка від лютого 2022 до липня 2023 автоматично продовжила його до кінця 2023 – початку 2024 року. У результаті суди й податкові органи у 2023–2024 рр. можуть цілком правомірно розглядати питання щодо податкових зобов’язань за періоди 2017–2018 років, хоча в нормальних умовах позовна давність (3 роки) за ними вже давно спливла.

Повне скасування мораторію. В кінці 2023 року законодавець зробив останній крок до повернення повноцінного податкового контролю. Набрав чинності **Закон № 3453-IX від 08.12.2023**, яким **скасовано залишки мораторію** на проведення податкових перевірок. Цей закон вилучив із ПКУ норми, що забороняли планові чи позапланові перевірки в умовах воєнного стану. Відтепер, незважаючи на продовження воєнного стану, **жодних спеціальних обмежень на податкові перевірки не діє** – податківці керуються загальними нормами ПКУ. Втім, на практиці ДПС усе одно враховує безпекову ситуацію: наприклад, не перевіряє платників на територіях, де тривають бойові дії чи які були окуповані, до стабілізації обстановки.

Судова практика та правозастосування в умовах воєнного стану

За час війни резонансних судових спорів щодо **легітимності перевірок** було відносно небагато – головним чином тому, що податкова загалом дотримувалася законодавчих обмежень. Мораторій був встановлений одразу законом (ПКУ), тому ситуацій, аналогічних постанові КМУ № 89 в карантин, не виникало. У поодиноких випадках, коли податківці, можливо, виходили на перевірку поза визначеними винятками, суди застосовували ту саму логіку, що й при карантині: **заборона на перевірки має імперативний характер**, отже результати перевірки, проведеної **всупереч мораторію**, підлягають скасуванню.

Прецедентом, що відображає позицію судової влади, можна вважати ухвалу Верховного Суду від 12.10.2022 (справа № 160/24072/21), де суд зазначив, що сам факт запровадження воєнного стану та мораторію **унеможливлює** проведення податковими органами перевірок, а отже контрольні заходи, не передбачені законними винятками, є протиправними. Водночас таких випадків у воєнний час було значно менше, ніж у період карантину, адже Закон № 2120-IX чітко регламентував винятки, і податкові органи їх дотримувалися.

Натомість з відновленням перевірок у 2023 році на практиці постало інше питання: **чи може податкова повторно перевірити період, який уже колись перевірявся під час мораторію?** Адже як зазначалося, деякі перевірки у 2021 році були проведені (незаконно) і донарахування скасовані судами. Тепер, коли мораторій знято, чи дозволено ДПС знову перевірити той самий період офіційно? Верховний Суд у нещодавніх рішеннях висловився, що **за відсутності законодавчих обмежень (мораторію) контролюючий орган не позбавлений можливості**

провести перевірку повторно. Зокрема, в постановах від 12.07.2023 (справа № 320/630/22) та 21.09.2023 (справа № 420/5325/22) ВС вказав, що після скасування мораторію проведення повторних перевірок не виключається. Водночас, треба зважати на норму абз. 2 п. 78.2 ст. 78 ПКУ, яка **забороняє призначати повторну позапланову перевірку з тих самих питань, що вже були охоплені попередньою перевіркою.** Тому, якщо раніше (хай навіть у період мораторію) платника вже перевіряли з певного питання, податкова не може ще раз ініціювати позапланову перевірку за тією самою підставою. Це питання, імовірно, буде предметом подальшої правозастосовної практики, оскільки контролюючі органи намагатимуться реалізувати свої можливості перевірити “втрачені” періоди, а платники – захиститися від дублювання перевірок.

Висновки

1. Зупинення перебігу строків давності. Під час дії карантину COVID-19 (18.03.2020 – 30.06.2023) та воєнного стану (з 24.02.2022 і станом на 2025 р. ще триває) законодавством було зупинено відлік строків давності, встановлених ст. 102 ПКУ, протягом цих режимів. Сукупно відлік не здійснювався з березня 2020 по 31 липня 2023 року. Це призвело до **подовження на відповідний період** (понад 3 роки) строків, протягом яких податковий орган може провести перевірку і донарахувати податкові зобов’язання. Таким чином, податкові перевірки у 2023–2024 роках можуть охоплювати операції 2017–2018 років і раніше, які в інших умовах були б уже “закриті” за спливом 3-річного строку. Відлік строків поновлено з **1 серпня 2023 року**, відтак стандартні правила давності знову в силі (з урахуванням наращеного “резерву часу”).

2. Мораторій на податкові перевірки. В обох надзвичайних ситуаціях держава запроваджувала **мораторії на проведення перевірок.** Карантинний мораторій діяв з 18.03.2020 р. до

офіційного кінця карантину (31.07.2023) і забороняв планові та позапланові документальні перевірки (окрім окремих випадків, визначених ПКУ). Воєнний мораторій із 24.02.2022 р. спочатку повністю зупинив перевірки, але поступово його **звужували**: з середини 2022 р. дозволено камеральні та деякі позапланові перевірки, а з 01.08.2023 р. – відновлено більшість перевірок навіть під час воєнного стану. Остаточного мораторію на податкові перевірки скасовано законом у грудні 2023 р. Таким чином, на сьогодні діють звичайні норми ПКУ щодо контролю, хоч воєнний стан триває.

3. Донарахування та відповідальність. Протягом дії мораторіїв контролюючі органи *не мали можливості* здійснювати донарахування податків забороненими видами перевірок. Якщо ж перевірка всупереч мораторію все-таки проводилася, платники успішно оскаржували її результати. Верховний Суд послідовно ставав на бік платників: податкові повідомлення-рішення, винесені на підставі перевірок у період дії законодавчої заборони, визнавалися протиправними та скасовувалися. Це забезпечило захист платників від неправомірного тиску під час карантину та війни.

Разом з тим, після відновлення перевірок податкові органи активізували роботу з **виявлення порушень за минулі періоди**. Щоб збалансувати інтереси, законодавець на перехідний період встановив певні послаблення відповідальності. Зокрема, при донарахуванні за результатами відновлених воєнних перевірок багато штрафів і пеня не застосовувалися за умови своєчасної сплати донарахованого податку. Таким чином, платникам надавався стимул добровільно погасити зобов'язання, а державі – оперативно отримати надходження, без затяжних судових спорів.

4. Судова практика та правова визначеність. Судова практика, особливо рішення Верховного Суду, забезпечила єдність підходів у застосуванні надзвичайних норм. Ключові висновки судів можна підсумувати так: **податковий мораторій є імперативним і не може ігноруватися контролюючими органами**; його зміна або скасування можлива тільки законом; перевірки, проведені всупереч мораторію, – незаконні, а їх результати анулюються. Після скасування обмежень податковий контроль поновлюється в повному обсязі, і податкова вправі перевіряти раніше “недоступні” періоди, однак із дотриманням загальних норм (заборона повторних перевірок з тих самих питань тощо). Судові спори, які виникатимуть у нових умовах, імовірно, стосуватимуться саме тонкощів повторності перевірок та належного дотримання процедур, адже самі норми про строки давності та мораторій нині вже втратили актуальність.

5. Рекомендації платникам податків. Бізнесу варто врахувати, що період фактичної невразливості від податкових перевірок завершився. Контролючі органи тепер мають право і юридичну можливість перевірити ті податкові періоди, які були “прикриті” мораторіями 2020–2023 років. Тому компаніям доцільно провести внутрішній аудит за минулі роки, аби виявити можливі податкові ризики до приходу податкової. Особливо це стосується питань, які могли накопичитися за час карантину та війни (наприклад, коректність декларування податкових збитків, ПДВ-кредиту тощо). Якщо ж податкова все-таки донарахує зобов’язання за “старі” періоди, слід перевірити: чи не сплинув строк давності з урахуванням зупинення, чи дотримано процедур призначення перевірки. При наявності порушень платник зберігає право на адміністративне оскарження рішення ДПС або звернення до суду за захистом своїх прав. **Окреме питання – збереження всіх документів обліку, що стосувались періодів “мораторію”!**

6. Висновок. Карантин COVID-19 та воєнний стан суттєво вплинули на податковий контроль в Україні, де-факто відстрочивши багато перевірок і спорів. Строки давності були “заморожені” більш ніж на три роки, що тимчасово убезпечило платників від нових донарахувань, але не звільнило їх від податкових обов’язків – лише відтермінувало контроль. Наразі всі відкладені питання повертаються в порядок денний. Держава, потребуючи доходів, знову здійснює повноцінний податковий нагляд, а платникам належить бути готовими обґрунтувати показники минулих періодів. Спираючись на уроки судової практики, вряд чи можна очікувати, що баланс інтересів буде дотримано.

Хронологія ключових подій (2020–2023):

Дата/період	Нормативний акт чи подія	Вплив на перевірки і строки давності
17 березня 2020 р.	Закон № 533-IX прийнято	Запроваджено мораторій на документальні та фактичні перевірки з 18.03.2020 (крім окремих випадків) до 31.05.2020; зупинено перебіг строків давності для нарахувань.
березень–травень 2020	Постанови КМУ про карантин	Уряд встановлює всеукраїнський карантин з 12.03.2020; з 18.03.2020 діє мораторій.
травень 2020 р.	Закон № 591-IX	Продовжено мораторій на перевірки до кінця карантину; п. 52-2 ПКУ: мораторій і зупинення строків діють до останнього місяця карантину.

Дата/період	Нормативний акт чи подія	Вплив на перевірки і строки давності
вересень 2020 р.	Закон № 909-IX	Надано КМУ право скорочувати строки дії карантинних обмежень (зокрема мораторію) рішеннями уряду.
3 лютого 2021 р.	Постанова КМУ № 89	КМУ скоротив дію мораторію для ряду податкових перевірок юросіб; дозволено відновити деякі планові і позапланові перевірки.
січень–липень 2022 р.	Рішення ОАСК та Шостого апеляційного суду	Суди першої та апеляційної інстанції визнали постанову № 89 незаконною в частині скорочення мораторію. КМУ оскаржив ці рішення.
24 лютого 2022 р.	Запроваджено воєнний стан	Початок воєнного стану по всій території України (Указ № 64/2022, затв. Законом № 2102-IX).
15 березня 2022 р.	Закон № 2120-IX	Внесено п. 69 підрозд. 10 розд. XX ПКУ: зупинено перебіг строків на час ВС; запроваджено мораторій на більшість податкових перевірок (жодні нові не починаються, розпочаті – зупиняються), дозволено лише камеральні та інші у межах винятків ПКУ.

Дата/період	Нормативний акт чи подія	Вплив на перевірки і строки давності
12 травня 2022 р.	Закон № 2260-IX	Поновлено податкові обов'язки для платників, які можуть їх виконувати; конкретизовано винятки з мораторію: дозволено камеральні перевірки декларацій з ПДВ, позапланові на звернення платника, фактичні перевірки тощо.
12 жовтня 2022 р.	Постанова ВС (справа № 160/24072/21)	Верховний Суд констатує, що під час воєнного стану діє мораторій на перевірки; зміна строків його дії можлива лише законом.
23 грудня 2022 р.	Ухвала ВС у справі № 640/18314/21	ВС призупинив виконання рішень судів, які скасували постанову КМУ № 89, на час касації; тимчасово поновлено дію постанови № 89 (тобто дозволено окремі перевірки юросіб).
12 липня 2023 р.	Постанова ВС (справа № 320/630/22)	ВС визнав незаконними податкові повідомлення-рішення, винесені за результатами перевірки, проведеної під час карантинного мораторію. Підтвердив, що такі перевірки є протиправними.

Дата/період	Нормативний акт чи подія	Вплив на перевірки і строки давності
30 червня 2023 р.	Закон № 3219-IX	Прийнято закон про внесення змін до ПКУ у зв'язку з воєнним станом: з 1 серпня 2023 скасовується більшість обмежень на податкові перевірки (послаблення мораторію), відновлюється перебіг строків давності (з 01.08.2023).
1 серпня 2023 р.	Момент відновлення строків і перевірок	Від цієї дати офіційно поновлено відлік 1095-денних строків давності. Податкові органи розпочинають або відновлюють документальні перевірки за умов безпеки.
21 вересня 2023 р.	Постанова ВС (справа № 420/5325/22)	ВС зазначив, що після скасування мораторію податковий орган може провести повторну перевірку періоду, якщо на те немає чинної заборони (роз'яснив підстави повторності).
8 грудня 2023 р.	Закон № 3453-IX (набрання чинності)	Офіційно скасовано мораторій на податкові перевірки, виключено відповідні норми з ПКУ. Податковий контроль повністю нормалізовано, спецрежимів більше нема.

Якщо ви зустрілись із протиправними діями податкових органів чи їх посадових осіб – захистіть свої податкові права –

звертайтеся до фахівців компанії «Вікторія».

Заповніть форму зворотного зв'язку для швидкого зв'язку.
Збережіть свої нерви, здоров'я, час та кошти.

Ваше ім'я (обов'язково)

Ваш email (обов'язково)

Ваш номер телефону (обов'язково)

Ваше повідомлення

Наші контакти:

Номери телефонів: +38(050)-404-87-30; +38(098)-793-77-77,
електронна пошта: office@vg.ua

Група Компаній Вікторія